

PROLÓG

Zomiera mi pacient.

A je to moja vina.

Dívam sa, ako okolo nahého krehkého tela, ktoré leží na posteli uprostred holej a celkom obyčajnej nemocničnej izby, krúži tím záchranárov.

Jeden z nich tlačí pacientovi do neživých pľúc čerstvý vzduch pomocou hrubého plastového balóna veľkého ako grep. Druhý stláča hrudnú kosť, rytmicky masíruje srdce, žmýka z neho krv ako šťavu z pomaranča. Tretí stojí vedľa s lopatkami ručného defibrilátora vo vzduchu, pripravený ušetriť unavenému studenému telu ďalší elektrický šok.

Omámene a bezmocne pozorujem túto scénu, tupo zízam, ako z človeka uniká život.

A je to moja vina.

Jedna pacientova ruka sklízne z postele a visí vo vzduchu nad dlážkou, zľahka sa kníše v rytme masáže srdca ako nejaký morbidny metronóm. Na lekárskej fakulte nám profesor anatómie vysvetľoval, že ruka je jednou z najtypickejších častí nášho tela, že na rozdiel od anonymných orgánov, ktoré sa nachádzajú v bruchu alebo v hrudi, môže okamžite vzbudiť pozornosť a empatiu.

Aby to dokázal, odrezal mŕtvoľu ruku a dal ju kolovať po triede, potom dal kolovať slezinu od inej mŕtvoľy.

Samozrejme, mal pravdu. Ruka každého vystrašila oveľa viac než slezina, čo pri-pomínala veľkú hnedú špongiu, pridlho vysušovanú slnkom. Pamätám sa, že to bola ženská ruka. Útla. Pôsobila jemne aj napriek neprirodzene bledej pokožke, zachovanej formaldehydom. Vyvolala vo mne zvedavosť. Kto bola jej majiteľka? Aká bola? V akom veku umrela? Bola mladá? Čo robila? Dosiahla v živote všetko, čo chcela? Čo chcela od života? Mala deti? Vnúčatá? Zomrela obklopená rodinou a priateľmi alebo anonymná a osamelá?

A keď teraz skúmam vrásky a hrbolčky na ruke svojho pacienta, ktorá visí vo vzduchu, keď očami prechádzam po kostnatých hánkach a čiarach na dlani, rozmýšľam nad jej celoživotnou činnosťou: predstavujem si, že tá ruka dvíha k ústam lyžicu s jedlom, alebo sa zatína v hneve, alebo utiera slzu z detského líca, alebo hrá na klavíri, alebo hladká vlasy milovanej osoby.

Lenže to všetko sa teraz skončilo.

Cítim...

Čo vlastne cítim? Akoby mi vrazili pästou do žalúdka. To je jasné. Ale úprimne, ako mám opísať emócie, ktoré pramenia z vedomia, že som inému človeku spôsobil smrť? Že pre moju hlúposť alebo neschopnosť sa niekto, kto mi s dôverou zveril svoj život, už nikdy nenadýchne?

Samozrejme, cítim výčitky svedomia. Hanbu. Smútok. Stále tomu celkom neverím. A hlbšie pod súcitom

sa tají sebecký pocit, vtiera sa mi do vedomia, nevítaný, vypočítavý, krutý.

Sebaľútosť.

Všetci povedia, že je to moja vina.

Potrasiem hlavou, akoby som tú myšlienku zahňal, a naozaj som zhnusený, že sa mi zjavila v mozgu. Momentálne by ma nemala trápiť kariéra.

Ale trápi ma. Nemôžem si pomôcť, žerie ma to. Príliš dlho a príliš tvrdo som makal, takže toto nie je fér. Nie je fér, že sa mi to stalo. Tento pacient nemal zomrieť.

Nuž... ale zomiera.

Viem, že to, čo som vykonal, už neodčiním, a pokúsim sa v mysli zhrnúť absurdný sled udalostí, ktoré viedli k tomuto strašnému okamihu v mojom živote.

A pýtam sa sám seba: Dopekla, ako sa mi to mohlo stať?

1. KAPITOLA

Sobota 11. júla

„Steve?“ Z našej spálne na poschodí sa ozýva Sally, jej hlas sa nesie až ku mne. „Už som skoro hotová. Ako sú na tom dievčatá?“

„V pohode,“ odpoviem automaticky pri pohľade do okna na prízemí v kúpeľni. Posledný raz si utiahnem kravatu, potom vyjdem z kúpeľne a prekročím detskú mrežu, ktorá stráži vchod do obývačky, oddeľuje ten priestor od ostatných miestností v našom malom dome ako ostnatý drôt okolo zajateckého tábora. Zadávam sa na scénu pred sebou.

Päťročná Katie sa skláňa nad hračkárskym sporcom v kúte miestnosti, hrabe sa v umelých hrncoch a panviciach a niečo si mrmle. Na tváričke sa jej zračí nesmierne sústredenie a ja si uvedomím, že je pravda, čo opakujú naši príbuzní a priatelia, ale čo by som sám zriedka priznal: okrem tých vlasov, čiernych ako žúžoľ a dnes učesaných do chvostíkov, akoby mi Katie z oka vypadla – má po mne zelené oči, oválnu tvár a výrazné uši. O niečo ďalej pozoruje staršiu sestru desaťmesačná Annabelle zo svojho chodítka a pravdepodobne uvažuje presne o tom, o čom zvyknú uvažovať desať-

mesačné deti. Tak ako sa Katie podobá na mňa, ona sa podala na matku – má rovné vlasy, takisto veľmi čierne, tmavé oči a malý noštek.

Annabelle si ma všimne, venuje mi úsmev plný zbožňovania, veselo zabúcha po úzkej plastovej poličke pred sebou, poskakuje a máva, akoby ma nevidela niekoľko mesiacov. Odmávam. Aj ja mávam ako hlúpy, s detinským nadšením pohybujem rukou zhora nadol. V tomto veku ich mávanie strašne baví a musím priznať, že aj mňa. „Ahoj, Bella, ahoj, srdiečko.“

Katie sa zvrtnie. „Ocko!“ zvýskne, pribehne ku mne a oblapí mi nohu. Aj to zbožňujem. Kto by to nezbožňoval? Jasný, že občas mi deti lezú na nervy – dobre, prakticky stále –, ale neviem si predstaviť, prečo by niekto radšej zostal bezdetný. „Ocko, varím večeru!“

„No teda! Ukáž akú.“

Odpojí sa mi od nohy, chytí ma za ruku a vedie ma k hračkárskemu sporáku. Úplne vážne mi naberie oblé kúsočky bieleho polystyrénu, ktoré sa používajú na výplň v škatuliach. Naberá ich z plastového hrnca do malej misky a tú mi podá. Podozrievavo sa poví-tam v bielej zmesi a zdvihnem jeden maličký kúsok.

„Odkiaľ to máš?“

„Z maminej škatule.“ Ukáže na otvorenú kartónovú škatuľu, ktorá stojí pri vchodových dverách, svedectvo o poslednom nákupe z internetu. Pár bielych kúskov sa váľa okolo nej na dlážke, ktosi ich nedbanlivo rozsyval po popraskanom linoleu. „Papaj, ocko.“

„Katie, s tým polystyrénom by si sa nemala hrať. Pre Annabelle sú tie kúsky príliš malé.“

„Ale Belle chutia.“

Od ľaku sa mi zdvihne žalúdok. „Ako to myslíš, že Belle chutia?“ Prudko sa obrátim k Annabelle, až teraz mi dôjde, že odkedy som vošiel do miestnosti, nevydala jediný zvuk, žiadne detské hrkútanie. A s hrôzou vidím, že líca má vyduté ako veverička, ktorá zvláča zásoby orieškov. Malá sa na mňa znovu usmeje, pery sa jej trochu pootvorila a zazriem jej medzi nimi niečo biele – polystyrén.

Annabelle celkom vyrovnaná a bez protestov znáša moje vyplašené šmátranie prstom, keď jej z úst vyťahujem polystyrén, a veru ho nie je málo. Ani raz nezaplače. Keď skončím, podám jej plastovú hrkálku, ona si ju strčí do ústočiek, akoby sa nič nestalo, a ja si čupnem ku Katie, ktorá nevzrušene listuje v obrázkovej knižke.

„Katie, nemala by si dávať Belle do úst také veci.“

„Prečo?“

„Mohli by jej ublížiť.“

„Ale prečo?“ Do hlasu sa jej vkráda vzdor.

„Mohla by ich prehltnúť a bolo by jej zle.“

Urazene vystrčí bradu. „Belle nie je zle. Moja večera jej chutila.“

Na to sa ťažko hľadajú argumenty. Pokúšam sa vymyslieť vhodnú, ale neoblomnú odpoveď, v ktorej sa nevyskytujú zložité opisy ľudského dýchacieho traktu, keď sa ozve zvonček pri dverách. Pozriem na hodinky.

Idú včas. Ako obyčajne. „Katie, dobre, ale už to nerob,“ nevelmi dôrazne to uzavriem a vstanem.

„Okej.“ Už zase listuje v obrázkovej knižke.

Vezmem škatuľu s polystyrénom, strčím ju do šatníka a otvorím dvere. Stojí tam moja svokra, premeriava si ma oceľovým pohľadom a vôbec sa neusmieva.

„Zdravím, pani Kimová.“

„Steven.“ Prekročí prah. Zaváham a po chvíli sa nemotrne skloním, aby som ju mohol objasť. Ovinie mi ruky okolo pása a zľahka ma potľapká po chrbte, vzápätí sa rýchlo odtiahne. Cúvne a chladne na mňa pozerá.

Prestúpim z nohy na nohu a odkašlem si. „Ja... hm... Naozaj sme vám vďační, že nám dnes postrážite Katie a Annabelle, pani Kimová.“

„Nemáš za čo, Steven.“

Katie sa ako maličká raketa vrhne k mojej svokre, chytí ju za nohu a od smiechu až výska. Annabelle sa rozžiari a poskakuje v chodítku.

Na tvári pani Kimovej vykvitne širokársky úsmev. „Ale, ale, to je milé privítanie!“

S Katie stále prilepenou k nohe prejde opatrne ďalej a mocne, ako by to od nej, útlej žienky, nikto nečakal, zdvihne jednou rukou Katie a druhou Annabelle. Obe sa šťastne chichocú a ona im čosi veľmi rýchlo šepká po kórejsky.

Zo schodov zide Sally, štíhla postava v priliehavých čiernych kokteillových šatách, vyzerá síce uštvane, ale je nesmierne elegantná. Ešte si zapína perlovú náušnicu.

„Ahoj, mami. Vďaka, že si prišla.“ Letmo pobožká matku na líce a v rýchlosti preberú kúpeľ, večeru a ukladanie dievčat do postieľky. „Do desiatej by sme sa mali vrátiť.“

„Kam to dnes večer vlastne idete?“

„Na kokteillový večierok zo Stevovej roboty a potom niekde zhltneme večeru.“

Jej matka spokojne prikyvuje. „Dobre. Zaslúžiš si voľný večer.“ Stojím hneď pri nich, ale pani Kimová hovorí len so Sally, akoby boli v miestnosti sami.

„Tak ahoj, mami.“ Vyobjímame a vybozkávame Katie aj Annabelle, dáme im dobrú noc a zakrátko sme vonku, sedíme v našom belasom minivane Toyota Sienna. Vezieme sa k domu, kde býva môj šéf.

„Myslím, že tvoja mama si ma konečne trošku obľúbila.“

„Ako si na to prišiel?“ Sally sklopí tienidlo pred miestom spolujazdca, pozrie sa do zrkadla, ktoré je tam pripnuté, a začne si nanášať na pery rúž.

„Lebo nespomenula moju váhu.“

„Uhm.“

„Ani rednúce vlasy.“

Sally vzdychne. „Prečo si ňou práve dnes večer necháš kaziť náladu?“

„Nenechám.“ Ale nechám. „Ja len... som lekár. Nemajú si náhodou svokry ceniť zaťov lekárov?“

„Ona si ňu cení. Aspoň sčasti si jej tým vynahradil, že nie si Kórejčan.“ Už skončila s rúžom a upravuje si vlasy po plecica.

Pozriem na ňu. Také jednoznačné, úprimné priznanie jediného trvalého zdroja napätia v našom manželstve – že jej rodičia sú nespokojní, lebo ich dcéra si nevezala muža z kórejskej komunity, a ich mrzutosť len máličko zmierňujú dva roky stabilného manželstva a dve vnučky – nepočúvam často.

„Ale nie celkom.“

„Nie. To sa ani nikdy nestane.“ Vráti tienidlo na miesto a zadíva sa z okna. „Ale myslím, že to už dávno vieš. Mohli by sme sa rozprávať o niečom inom?“

„Jasné.“ Tuším má nejakú filozofickú náladu. Hoci to mám s jej rodičmi ťažké, ona to má desaťkrát ťažšie. No nikdy pred nimi neustupuje. Aj preto ju tak veľmi milujem.

Sally má všetky možné vlastnosti, väčšina z nich je podstatná pre úspech a ja ich absolútne zbožňujem: je bystrá, ambiciózna, vtipná a sebaistá. Viem, že väčšina ľudí by ju neoznačila za peknú; z celkom objektívneho pohľadu a z prísne estetického hľadiska si aj ja uvedomujem, že je skôr nevýrazná, ba takmer neatraktívna. Má hrubé pery. Nos, ktorý je k jej širokej tvári a k očiam posadeným ďaleko od seba primalý. No napriek tomu môžem bez sentimentality a stopercentne úprimne vyhlásiť, že v mojich očiach je to dokonalá krásavica. Má istú nedefinovateľnú charizmu, ktorá prekrýva jej vizuálne nedostatky, je to závideniahodná vrodená schopnosť, vďaka ktorej vojde do preplnenej miestnosti, preletí ju pohľadom a svojim výrečným šarmom si

každého podmaní. Ľudia ju majú radi. Ľudia každého druhu. Vnímam to ako mystické nadanie, talent, aký bysom zo seba nevydoloval, ani keby od toho závisel môj život. A navyše vie ten talent dobre využiť. Kým porodila Katie a rozhodla sa zostať doma, mala za sebou veľmi úspešnú kariéru. Pôsobila ako vysokopostavená asistentka personálneho šéfa v mojej nemocnici. Tam sme sa zoznámili.

Skúsím si nájsť inú tému na premýšľanie a v duchu sa vrátim k incidentu s polystyrénom. Porozprávam celý príbeh Sally, len zbytočne nezdôrazním skutočnosť, že keď Katie pchala sestru do úst tie kúsky, nebol som v miestnosti – Sally vie byť totiž nesmierne citlivá na čokoľvek, čo by mohlo hoci len náznakom ohroziť zdravie našich dcér, a ja som si už u nej svojím pomerne ľahotickým prístupom k rodičovstvu párkrát narobil problémy. No keď skončím, Sally iba zakloní hlavu a srdečne sa rozosmeje. „Vraj, moja večera jej chutila! Vieš čo? Katie mi každým dňom čoraz väčšími pripomína teba.“

Spomeniem si, ako Katie vyzerala, sklonená nad tou hlúpou kuchynkou a sústredená na to, čo robila. „Lebo je taká inteligentná?“

„Dobrý pokus. Ale nie. Lebo je taká tvrdohlavá.“

„Aha.“ Trochu pevnejšie zovriem rukami volant.

Sally ma láskyplne potľapká po pleci. „Viem, nerád to počuješ. Ale je to pravda. Okrem toho, zaťatosť nie je výhradne zlá vlastnosť. Jej môžeš ďakovať za to, čo si

dosiahol. Nikdy sa nevzdávaš. To sa mi na tebe strašne páči. Aj keď občas je to s tebou dosť ťažké. Ak si raz niečo vezmeš do hlavy, niet na tomto svete sily, ktorá by ti to vyhovorila. Aj keby si nemal pravdu. Vlastne najmä ak nemáš pravdu. Veď vieš, o čom hovorím.“

„A to isté pozoruješ u Katie?“

„Každý deň.“

„Chirurgovia bývajú dosť tvrdohlaví. Možno z nej bude chirurgička.“

„Panebože, dúfam, že nie,“ uškrnie sa.

„Hej. Ozaj... vieš, čo sa hovorí o chirurgoch, však?“

„Občas sa pomýlia, nikdy nepochybujú.“

„Došľaka. Už som ti to hovoril?“

„Len asi tak dvestokrát. Kedy si to počul prvý raz?“

„To presne neviem. Asi mi to povedal Collier.“

Na niekoľko minút zavládne v aute ticho. Potom sa ozve Sally: „Stretnutie s doktorom Collierom máš budúci pondelok, však?“

„Uhm.“

„Je možné, že ti ponúkne prácu?“

Všetky črevá sa mi zhrčia do klobka. „Netuším.“

„Ešte si to s ním nepreberal?“

„Nie.“

„Steve, my naozaj potrebujeme zostať v Bostone. Už sme si tu zariadili život.“

„A čo mu mám povedať?“ Znovu začíname rozhovor, ktorý sme v rôznych obmenách viedli už toľkokrát. Dobre viem, že Sally chce zostať v Bostone. Veľmi. „Zatiaľ

nebola príležitosť porozprávať sa o tom. Okrem toho, myslím si, že pevnú ponuku môžem čakať od Severozápadnej nemocnice.“

„Ale... v Severozápadnej by si pracovať nemal.“

„Ponúkajú tam dobrý plat.“

„Tak som to nemyslela. Severozápadná nie je fakultná nemocnica. To nie je tvoj cieľ.“

„Viem.“

„Čo tak Harvard? Alebo Massachussettská?“

„Tam momentálne nikoho neberú.“ Zostáva nevyvedané, že v skutočnosti je len jeden džob, po ktorom naozaj túžim – túžim po ňom tak veľmi, ako som ešte v živote po ničom netúžil. Sally o tom vie. Chcem pracovať v Univerzitetnej nemocnici a byť profesorom na medicíne.

„A čo keby si sa na to doktora Colliera spýtal dnes večer? Bude uvoľnený, spoločenský.“

„No... čo ja viem? Možno.“

„Odkedy si taký nerozhodný? Práve si mi znovu oznámil, že...“ stíši hlas, „nikdy nepochybuješ.“

„K môjmu šéfovi sa nedá len tak pribehnúť a žiadať o miesto. Tak to uňho nefunguje. Márnosť, bavíme sa o Univerzitetnej nemocnici. Tam sa človek nemôže ponúknuť. Musia ho pozvať. Strávil som tam deväť rokov života vrátane medicíny a praxe...“

„Tým viac dôvodov máš, aby si k tomu pristúpil aktívne.“

„... a nechcem si to teraz pokaziť.“

Sally zabubnuje prstami po opierke na ruku. „Ak sa ho na to rovno neopýtaš, ako zistíš, či ťa chce? Možno len čaká, kedy konečne prejavíš záujem.“

Pozerám na cestu, stískam pery.

„Úprimne,“ vzdychne Sally a obráti sa zase tvárou k oknu, „občas neviem, kto z vás je horší – či ty, alebo naša päťročná dcéra.“

Doktor Collier s manželkou stoja v priestrannej hale svojej vily vo Wellesley pod zdobeným lustrom a neformálne vítajú hostí, ktorí prichádzajú prednými dverami. Máme za sebou nezvyčajne suchú jar, komárov sa nevyhliadlo veľa, takže ťažké dubové dvere sú dokorán, dnu voľne prúdi príjemný večerný vánok a vchádzajú ľudia.

Každý rok v júli usporiada doktor Collier, šéf nášho oddelenia a môj priamy nadriadený, kokteilový večierok a pozve naň všetkých chirurgov, ktorí preňho pracujú. S manželkou vedľa pripraviť celkom fajn stretnutie.

Za halou majú Collierovci obývačku s klenutými stropmi, vysokú skoro ako katedrálu. Tam teraz akademici aj rezidenti, čiže praxujúci lekári pred atestáciou, postávajú s drinkmi v rukách, podelení na skupinky rozličnej veľkosti a typu.

Priateľsky spolu konverzujú a mladé ženy v bielych košeliach a dlhých čiernych nohaviciach zatiaľ krúžia po miestnosti s meravými úsmevmi, roznášajú na strieborných podnosoch predjedlo.

Na jednej strane miestnosti vyhráva sláčikové kvarteto vážnu hudbu, na opačnej strane profesionálny

barman nalieva nápoje pri zdobenom mramorovom barovom pulte.

Doktor Collier akoby z oka vypadol hercovi Charltonovi Hestonovi. Nie tomu mladému a ušľachtilemu Charltonovi Hestonovi s hranatou bradou z päťdesiatych rokov, z filmu Desiat príkazaní, ale staršiemu a mrzutejšiemu Hestonovi zo šesťdesiatych a sedemdesiatych rokov, ktorý hral vo filmoch ako Planéta opíc, Muž omege a Soylent Green.

Je to viac ako len mierna podoba a často uvažujem, či sa ho doktor Collier vedome pokúša imitovať. Je vysoký, štíhly, svalnatý a dobronozova opálený ešte aj uprostred januára. Jeho šlachovitej mužnosti a pichľavému cynizmu sa vyrovná len vášeň, s akou sa hocikedy spontánne pustí prednášať bombastický prejav.

Asi to jediné nehestonovské na ňom je hudba, ktorú si púšťa v operačnej sále: filmové melódie. Obľúbil si najmä muzikál West Side Story. Predstavte si plukovníka Taylora z pôvodnej verzie Planéty opíc, ako niekomu odrezáva obličku a pri tom si pohmkáva melódiu pesničky Cítim sa pekná, a viete, ako sa operuje s doktorom Collierom.

Dnes večer má na sebe svetlohnedý ľanový oblek a ružovú košeľu bez kravaty, z ľavého náprsného vrecka mu vyčnieva pekne poskladaná ružová kašmírová šatka.

So Sally pristúpime ku Collierovcom, práve keď končia rozhovor s iným praxujúcim lekárom. „Steven,“ osloví ma doktor Collier, krátko mi potrasie rukou

a hneď sa zadíva na Sally. Srdečne sa usmeje a pobožká ju na líce. „Dobrý večer, Sally. Vitajte u nás.“

Pani Collierová je štíhla elegantná žena s dlhými hnedými vlasmi, v ktorých sa decentne lesknú šediny, má priateľský pohľad a južanský prízvuk. V strieborných šatách bez rukávov pôsobí štýlovo. Najskôr mi podá ruku, potom objíme Sally. Sally sa rozplýva nad konzolovým stolom, ktorý dominuje hale: „Tento ste tu vlani nemali, však?“ Pani Collierová so žiarivým úsmevom odpovie, že ho kúpila len minulý mesiac, a pustí sa podrobne opisovať starožitníctvo, v ktorom ho objavila.

Doktor Collier využije príležitosť na rozhovor o práci. „Tak ako, Steven? Je dobre byť hlavným rezidentom na oddelení?“

„Je to super, pán doktor. Veľmi dlho som sa na to tešil. Vlastne nemôžem uveriť, že je to konečne tu.“

„Výborne. Bol som v poslednom čase preč, na konferencii. Počul som, že ste minulý týždeň začali slúžiť a Luis Martínez je vašim zástupcom.“

„Áno, pán doktor.“

„Nuž, usilovnejšieho rezidenta, ako je Luis, nenájdete. Som si istý, že z vás dvoch bude vynikajúci tím.“

„Ďakujem, pán doktor. Zatiaľ sa mi s ním pracuje veľmi dobre.“ Nevie, či to presne vystihuje realitu, napokon, sotva toho človeka poznám, ale za posledný týždeň sme nadviazali funkčný profesionálny vzťah.

„Ozaj, Luis dnes večer príde?“

„Nie, má službu z domu.“

„No. Niekto musí dozerať na chod pracoviska. Tak či onak, Steven, počas tohto roka, keď budete vo funkcii, od vás očakávame veľké veci.“

„Znamená to, že ho po atestácii v júni prijmete?“ ostýchavo vstúpi do rozhovoru Sally a chytí ma za ruku. Práve sa dorozprávala s pani Collierovou a tá sa teraz baví s iným hosťom. „Uznám, že som beznádejne neobjektívna, ale podľa mňa by nemocnica len získala, pán doktor.“

Doktor Collier sa tlmene zasmeje. Trochu ma to podráždi. Takto sa nikdy nesmeje, keď sa s ním rozprávam ja, iba ak som so Sally.

Cítim, ako sa mi do líc hrnie krv.

Dofrasa, prečo musí byť taká?

„Verím vám, Sally. A určite sme mu vďační za prácu, ktorú pre nás dosiaľ odviezol. Ale bežne neponúkame miesta v pedagogickom zbore... Počkajme...“ Položí si ruku na bradu a premeria si ma skúmavým pohľadom. „Čo ste to vlastne pôvodne vyštudovali? Výpočtovú techniku? Je tak, Steven? Na Chicagskej univerzite?“

Doktor Collier sa hrdí tým, že pozná osobné a vzdelanostné predpoklady všetkých svojich ľudí. „Áno, pán doktor.“

„Tak. Výpočtová technika. Hm, Chicagská je slušná škola, to nepopieram, ale veru neviem, či máme na fakulte nejakých výpočtových technikov,“ povie doktor Collier a žmurkne na Sally. „Najmä takých, ktorí vyrástli vo Filadelfii. Veľmi dobre viete, aký je môj názor na Filadelfijčanov.“

Chystám sa zareagovať, ale predbehne ma Sally.

„Nezabúdajte, pán doktor, že jeho druhým študijným odborom bola literatúra.“ Sally ma potľapká po ramene. „Je to renesančná osobnosť. Vie využívať obe polovice mozgu. Okrem toho, kedysi bol šikovným hackerom. To sa u chirurgov často nevyskytuje.“

„Ale, naozaj?“ Doktor Collier náročky prehnane zdvihne obočie. „To som nevedel. Hm... hackeri... len dúfam, že neporušujete zákon, Steven.“

„To závisí od toho,“ odvetí za mňa Sally, skôr ako sa stihnem nadýchnuť, a stále má ruku na mojom ramene, „čo od neho potrebujete.“

Doktor Collier zakloní hlavu a srdečne sa rozosmeje. „Takže dokáže operovať pacientov, nabúrať sa do počítačových systémov a k tomu recitovať Shakespeara? Tomu hovorím pozoruhodný súbor schopností.“ Sally sa na jeho hlúpom vtipе veselo zasmеje, ja zatiaľ stojím ako tĺk a nútím sa aspoň usmievať, keď sa o mne moja žena a môj šéf bavia, ako keby som tam nebol.

„Pán doktor, som presvedčená, že odrecituje všetko, čo od neho budete chcieť.“

„Stavím sa, že hej.“ Doktor Collier sa znovu sprisahanecky zasmеje. „No, uvidíme, čo preňho môžem urobiť.“ Už pozerá na hostí, ktorí prichádzajú za nami. „Dobre sa bavte.“ Stále s úsmevom na tvári vedie manželku za lakeť k ďalšiemu lekárovi.

„Čo si to naňho skúšala?“ zamrmlam Sally do ucha, len čo prejdeme tých pár krokov z haly do obývačky.

„Snažila som sa ti pomôcť.“ Nonšalantne si z tácie, ktorú nesú okolo, vezme kreker s lososom a zahryzne sa doň.

„Nedohodli sme sa náhodou v aute, že to urobíme po mojom?“

Prehltne chuťovku a utrie si kokteilmovým obrúskom omrvinky z prstov. „Na ničom sme sa nedohodli. Ty si o tom len prestal hovoriť. Už si zabudol? Uvidela som príležitosť a využila som ju. Všimol si si, ako doktor Collier reagoval?“

„Hej. Uťahoval si zo mňa.“

„Ale добросrдеčne, Steve. Stavím sa, že budúci týždeň sa s tebou porozpráva o tej pracovnej pozícii.“

„Ja sa stavím, že ma vyrazí zo svojej kancelárie.“

To však Sally zbadá manželku jedného z mojich kolegov, s ktorou sa priatelí, usmeje sa, zamáva a už je pri nej. Moja žena si začína podmaňovať aj túto miestnosť.

Podíde ku mne dievča s táčnou a ponúkne mi bruschettu. Pokrčím plecami, jednu si vezmem a kráčam za Sally do davu ľudí.